

De storm

'Zoë, kijk! Schuim op het water!'

Ongerust wijst Sias naar de woest kolkende rivier in het dal beneden. 'Ja, en die zwarte lucht!' roept Zoë.

Sias grijpt Zoë's hand en trekt het meisje mee. 'Kom op, rennen!'

Een harde wind raast door het dal. 'Getsie, ik voel al druppels in m'n nek!' roept Zoë. Een paar tellen later klettert de koude regen hard neer. De kinderen rennen over het zandpad naar het houten huis van Zoë. Dat ligt vlakbij de rivier. Het natte zand vormt spetters op hun benen. Hun kleren plakken aan hun huid als ze even later in de deuropening staan.

'Mama, wat doe je?' vraagt Zoë hijgend. Sophia, Zoë's moeder, een vrouw met een donkere dikke vlecht, rolt een vloerkleed op en tilt het van de grond. Haar gezicht is rood van inspanning. 'Ik breng alles naar boven,' antwoordt Sophia. 'Zo hoog als de zolder zal het water niet komen.'

Sias en Zoë nemen ieder een kant van de rol en duwen samen met Sophia het tapijt de ladder op. 'Denk je dat de grote rivier gaat overstromen?' vraagt Sias met grote ogen.

'Het zou kunnen, het lijkt erg op de vorige keer, elf jaar geleden.'

Ze kijkt Sias aan en zucht. 'Je was nog een baby.'

'Zoë, nu de luiken dicht!' zegt ze dan.

'Ik ga naar huis,' zegt Sias. 'Of kan ik hier nog helpen?'

'Nee, ga maar gauw' zegt Sophia over haar schouder.

'En vraag aan Barbelo of hij de grot in orde laat maken.'

Zo snel als hij kan rent Sias naar het dorp. De regen spoelt in stromen over het pad. Sias' sandalen glijden af en toe weg in de natte modder. Het water striemt in zijn gezicht. Nog een klein stukje, dan is hij thuis. Melos, zijn dorp aan de rivier, lijkt nu meer op een modderpoel. De anders zo vrolijk ogende huisjes zien er somber uit en de luiken van het huis van Sias en zijn vader zijn dicht.

'Barbelo! Sias roept de naam van zijn vader terwijl hij de deur van het huis opengooit. Verbaasd blijft hij staan. De kleine kamer is helemaal vol met mensen. Iedereen kijkt naar de jongen in de deuropening. Dan ziet hij zijn vader, een man met donker half lang haar en een bijna zwarte baard.

'Barbelo, de rivier! Sophia zegt dat hij gaat overstromen! En wat doen die mensen hier?'

'Ik denk dat Sophia gelijk heeft, Sias. Het water staat al een hele poos zo hoog, en nu deze storm...'

'Maar de dieren dan?'

'Ik heb Jeser en Jonathan naar de grot gestuurd om die in orde te maken.'

'Waarom?'

'Het is een veilige plek voor noodgevallen, Sias. De laatste elf jaar zijn we er niet geweest. Maar nu is het nodig. Vanavond vertrekken we. Daarom is iedereen hier bij elkaar. Zodat we de taken kunnen verdelen.'

Sias gaat in een hoekje bij het vuur zitten. Hij kijkt om zich heen en hoort allerlei stemmen door elkaar: 'Vee... koeien wegbrengen... Voorraad op zolder... Oude mensen helpen...' Dan ook de stem van zijn vader. 'Beste mensen,' zegt Barbelo, 'iedereen weet wat er gedaan moet worden. Ga naar je huis en zorg dat je klaar bent. Als ik de gong luid, verzamelen we bij de put.'

Als iedereen weg is, staat Sias op en vergrendelt de deur met de dwarsbalk. Hij probeert zich voor te stellen wat hij heeft gehoord: Weg uit dit huis? Zijn dorp helemaal onder water?